

L’Emma i la pedra lluminosa

Vet aquí que en aquell temps en què els ocells tenien dents i els estels es podien tocar amb la punta dels dits, vivia una nena valenta anomenada l’Emma. L’Emma tenia els cabells daurats com el blat madur i un somriure que podia il·luminar fins i tot el bosc més tenebrós. La seva vida al poble era feliç, però el seu cor anhelava aventures i misteris que sabia que només podrien trobar-se en els llocs més encantats del món.

Un matí, mentre explorava el bosc proper al seu poble, l’Emma va topar amb una clariana on les flors brillaven amb llums de colors vius i l’aire estava carregat de màgia. Just al centre de la clariana, va veure una fada petita amb ales que semblaven fetes de fils de llum. La fada es deia Lila i portava un vestit teixit amb pètals de rosa i gotes de rosada.

Lila va saludar l’Emma amb una veu que sonava com campanetes al vent. «Benvinguda, Emma, a la clariana de les meravelles. El nostre món està en perill. Els gnoms màgics que viuen a la muntanya han perdut el seu tresor més preuat, una pedra lluminosa que alimenta la seva alegria i optimisme.»

Sense pensar-s'ho dues vegades, l'Emma va oferir-se per ajudar. «Com puc ajudar a recuperar aquest tresor?» va preguntar amb determinació. Lila, amb un somriure agraït, la va conduir a través d'un camí ocult entre els arbres fins a arribar a les profunditats del bosc, on les ombres jugaven a fer-se passar per fantasmes.

Després de caminar durant hores, van arribar a la muntanya on vivien els gnoms. Els gnoms, petits éssers amb barrets punxeguts i ulls brillants com estrelles, van rebre l'Emma amb cautela. No obstant això, després de veure la seva sincera disposició a ajudar, van acceptar la seva assistència amb braços oberts.

«La pedra lluminosa va ser robada per un vell drac que viu a la cova del nord», va explicar el líder dels gnoms, un vell amb un barret encara més alt que ell mateix. «Aquest drac no comparteix ni la seva alegria ni el seu tresor amb ningú.»

Armada amb coratge i acompanyada per Lila i una petita comitiva de gnoms valents, l'Emma es va dirigir cap a la cova del drac. La cova era fosca i l'aire a dins fred com el gel, però l'Emma, amb el seu cor ple de bondat i optimisme, no va sentir por.

Finalment, van trobar el drac, els seus ulls lluïen amb una llum fosca mentre guardava la pedra lluminosa. «Senyor drac,» va començar l'Emma amb una veu ferma, però amable, «he vingut a demanar-li que retorni la pedra lluminosa als gnoms. Sense ella, la seva alegria desapareix i el món es torna un lloc més fosc.»

El drac, acostumat a la por i no a la bondat, va quedar sorprès per les paraules de l'Emma. Al seu cor, una llum tènue va començar a brillar, una llum que feia segles que no sentia. Amb un grunyit suau, va alliberar la pedra i la va lliurar a l'Emma. «Que la teva bondat sigui la llum que guia el meu camí a partir d'ara», va murmurar el drac.

L’Emma i els seus nous amics van tornar a la muntanya dels gnoms, on la pedra va ser restaurada al seu lloc d’honor. Els gnoms van ballar i van cantar, i la seva alegria va omplir l’aire, fent que fins i tot les estrelles brillés una mica més aquella nit.

L’Emma va tornar al seu poble sabent que la seva bondat i el seu optimisme havien fet del món un lloc millor. La seva aventura havia ensenyat a tots que la bondat podia superar qualsevol foscor i que un cor ple d’esperança podia canviar fins i tot els destins més tenebrosos.

I vet aquí un gat i vet aquí un gos i aquest conte ja s’ha fos.